

עין משפט נר מצוה

ל א מיי פיל מה' געה צוהלע הל'ן [טוישע ארע' קען טון שפ' ג:]

לא ב מיי פיי מלך קינן ספח הלי'א:

לב ג מיי פייט מהל' ספח"מ הלי'א:

מוסף רש"י

מוסף רש"י

אם ישראל הוא. שכול נקיים העשה ויחזיקנה, מחזיר ואילו לוקה, ואם כהן הוא. אשכור בגרושה לוקה ואילו מחזיר (מכות יט.). בא הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה. אם תחזיר ועברת על ללא זאת משפטן, נקפו הכתוב נעשה זה עושנוט, ועל שאל ללוק, לומר זה עשנו תקנת עבירה ששפטם (שבועות ג.) דממשות שז עשוט על ללא, שאלס חזירו וישפט ויפטור (שבתדרי ג.) שפעשה האמור אחרי קמנו וכתמוט על עבירה הללו (מכות ד.) לומר שאין לוקין עלינו, כל לאו שניתק לעשה אין לוקן לוקן עליו, דמשעת זה היל קמנו, וזע עשור על הללו עשה זאת ויכלל, ועוד דלא דמי ללאו דפסוקים להחלות נעמן וי (פסחים יט.) לא מן השם הוא דה. כלומ טעם זה אילו מן העיקר (שנהדרי ג.) לא מעטס זה היל פטור (חולין יא.) און טעם ו עשה, דלאו שניתק לעשה אין לוקן עליו, אלא מפני מה המחזיר איט לוקה לפי שהוא ללא שאין זו מעשה (מכות: ד) ובעיני שבועות ג.) הרהר ליה לאו שאין מועשה. יכפ וי וכל אכל ומחלו נעשה נחמ (חולין יא.) העצמות. שאל יוכל לטובין שפני שאלמנה זו שפירת נעלם ונותר כהן מוח והרי היל היל נותר. וטען שריפה, וכן ידוק, והנותר. בשר פסח שנתעלל באימלו ונימותר (פסחים יא.) ישרופו בששה עשר. שהוא חולט על מועד, ואשכר שנפסל צביקין ראשון און שפלי לשרופו ביו"ט (שם), ליתן בקר שני לשריפתו. שהוא חולט על מועד, והכי משמע והנותר ממנו לבקר ראשון, עד בקר שני ממנוט ונשפדסו (שבת יב.) כשעל בקר שני שהוא חולט על מועד שפסרו אכל ביו"ט לא (שם יב:).

שנינו נוסחאות

א] ז"ל מתנתיכים. ט ו לאו נקיים (שם יט.) א] ארבעים א"ל שאני מימר דהוה ליה דרי לאו: א] ז"ל שני מימר דהוי ליה לאו שזיה ככל דלמיה נצטו וסומפין ועשה דליה אינו שזיה ככל דלמיה נצטור וסומפין האילו וכן לא אלים עשה דליה לאפקין מלאו שזיה און (ש"י דר"ה ד"ה ל"א משני) (שם יז) והרי אונם דלאו דליה אינו שזיה ככל דלמיה אלא שזיה ככל דלמיה נכנסים ועשה און שזיה ככל דלמיה נכנסים און אונם שאלם כרי אמר ליה כהניס קאמרת כהניס טעמא אחרינא כי וגבי ישראל דלאו שזיה ככל ועשה שזיה ככל אלים לאפקין אונם וכו' עד כש"י ד"ה ל"א משני) (שם יח) א"ל שני עשה ועקר חד לאו אמרתי א] קאמרת דהניס דעבדא דעבדא אחרינא נימור כהניס דעבדא דעבדא קדושה מילתא דרבי ברון מצות יחירות א] וי כש"י מירי"ל ז"ל שאני השם משום דהוי מימר ללא דליה ככל, היל אונם דלאו שאני שזיה ככל והרי אונם דליה אונם וכו' עד יתירי' כחלו: וכו' (הגרא:) (ס יא) לא תחזירו ממנו עד בקר והנותר ממנו עד בקר (שם יב) עין מתיבת מכלל עד מיתת ורבי [ע] קאמרת מיתת. מתי' לא גרסינו (שם יג) וי ליתן לו בקר (שם יח) משום דעבר דממילא דרמנא הוא, משום יג, הוא ל"ג (הגרא:) (ס יח) אונם מירומת מרת מתומת ונאש ומעשר הקדש אלהנא בעלי מומין ותמימים גזל משכון ופיאה סימן (שם יט) מיתקל דהא דקאמרי רבי"ח א] אונתא קמא און מחזיר דאמר לא עשה מעשה פטור וקאמי (שם יט) ז"ל מתנתיכים. טו להדרי (ש"ס) טו דחד לאו מצי בעיניה. מיתת דהכי נמקם (שם יט) ז"ל משגיבן כי פריך והרי מימר: ל"א. י"ב דוחק להאי לישנא לפי דמרותו נמי לאו שזיה ככל הוא, שזיה לוח להמיר אבל לאו דלא תאחר לא הוי אלא לישראל דמפריש מעשר ראשון ופריך (שם יט) נגשה דהר גזלי (שם יט) להניס עבא אחרינא (כל) דאיקרי ראשית (ש"ס) (כז) ויש"א. מתיא. (סג) נאן מכלל אונם התקדים מרומה לצבורים ומעשר שאין לראשון אע"פ שהוא עובר בלי"ת מה שעשה עשו מ"ל כי לא תחלוק שמעט דלשולטו כי' יליקו על לאו הניתק (שם יט) כען דלעיל דהרימו. מיתת דלמך נמקם (שם יט) ב' דעירושלמי ז"ל א"ס קרא להכשיר

ויקדמו צבורים לתרומה משום דליקרו צבורים ותרומה למעשר ראשון משום יא]דליקרו תרומה וראשית ומעשר ראשון לשני משום דלית ביה ראשית פירוש דלית ביה תרומת מעשר וצמחלתא פירש טעם אחר יט ורש"י כתב וזה לשונו יוקדם צבורים לתרומה משום דלית להו ד' שמות ראשית ומלאת ותרומה וצבורים ותרומה ליה לה אלא שלשה שמות ראשית ודמע ותרומה ויוקדם תרומה למעשר ראשון שאין זה אלא ד' שמות כגון מעשר ותרומת מעשר ויוקדם מעשר ראשון לשני שאין לו אלא שם אחד מעשר שני יא]תלמוד לומר מלאתך ודמעך לא תאחר דאכולהו קא משמעני שממור שבהן לא תאחר אלא היומקדים התמור לקל וכי היכי דקאמר ר' אלעזר לוקה צמקדים מעשר שני לראשון ה"ג צמקדים מעשר ראשון לתרומה ותרומה לצבורים עב"ל: ובר' דאוי הניתק אעשה אין דוקין ע"זיו והרי מימר. ור"מ וכו' טעמא על דעמיה דאז"י לומר על לאו הניתק לעשה ולרי שילוח הין דמשנה שלימה היא בצמקסת חולין (דף קמא): דאס לקח האס על הצניס שלשל ואינו לוקה משום דהוי לאו הניתק לעשה וכן גבי נותר אלא אמר דה הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה לומר שאין לוקין עליו וכן גבי אונם טנא) שאלם גירש מחזיר ואינו לוקה ואר"י דפשיט ליה לאז"י בשילוח הין ונותר ואונם דסמיכי עשה דידיהו אלאו דלא לקי אלא שהיה תמיה אלאו דמעשר דלא סמיך מכל סאעשרותיכס תרימו אלאו דלא תאחר ומשום היל פריך והרי מימר כי' ואע"ג דסמיך העשה אחר הללו מיהו מדמה מילתא למילתא דכי היכי דגבי תמורה לקי בלאו הניתק לעשה משום דאינו מקיים העשה צידים ה"ג היה לן למימר מכל מעשרותיכס תרימו אע"ג דמקיים העשה צידים מיהו כיון דלא סמיך לא היה לנו להחזיקו ללאו הניתק לעשה ואע"ג דוהשיב את הגזילה אשר גזל (ויקרא ה) לא סמיך ללאו מ"מ ניתק גמור הוא דאי אפשר לעשות השבה אלא לאחר הללו אכל מכל מעשרותיכס אפשר לקיימו אפי' אם לא עבר הללו יחומ"מ מדמה ליה למימר דהר"י אונם דחד דא"ו

וחד עשה ולא אתי חד עשה ועקר דאוי. פירוש לדידך דלמרת דמכל מעשרותיכס תרימו דלא איירי אלא בצמקמת תרומה למעשר ואפי' הכי הוי ניתוק להקדמה דצבורים יזלמעשר אלאמא אית לך דלאו שניתק למתקטו אמר' דניתק כולו והרי אונם דלאו ידידה ניתק לגבי ישראל ולא אמרינן דניתק לגבי כהן אלאמא דהיכא דניתק מתקטו לא ניתק כולו: **בהנ"ם** קאמרת שאני כהנים דרבי רחמנא כהן קדושה יתירתא. פרש"י ואהכי אחמור דלילקו אע"ג דהוי לאו שאניו שזיה ככל ולא נהירא יט ור"י פירש כיון שאסר הכתוב גרושה לגבייהו אינו נקם היתק לעשה דלא דמי להא דלעיל יטו דלמך תרימו הוי ניתוק מן מהקדמה דצבורים דמיינה שמע"י שכול לתמן אם עיות והקדים תרומה לצבורים דכך לי אם הקדים מעשר לתרומה כאילו הקדים תרומה לצבורים: **בתנא'**. לא קאי אהאי סוגיא [ז] דלאו היתק לעשה אלא אפלוגתא דלאו שאין זו מעשה: **ורב"י** יעקב הא והנותר מאי עביד צ"ה. ואם תחמר הא אליטריך להורות לנו דין שריפה ויש לומר דמן הסמיכות קפריך למאי הלכתא כתביה הכא סמוך ללאו אי לאו לתקוי תחת ליכתביה צמקוס תאחר:

רבא אמר ד מהני מירי. קשה א"ס כן שומט פסח על החמץ לפסול ויש לומר יט דעירושלמי ז"ל א"ס קרא להכשיר וקשה דרס י און צבור ליתסר ופשיטא לן דאינו אסור אלא ניחא למה לא נאסר דרס און מכל שעתבתי לך הרי הוא צבל מאכל כמו דשר בלחצ' ז"ש לומר דדוקא בשר צבלצ נפיק מיניה הואיל ואפילו נפל ממילא הבשר למוך החלב אסור אכל דרס און דממילא מותר אינו צבל מאכל אפילו נעשה צידיםיט. ז"ע:

ד:

הכל ממירין

פרק ראשון תמורה

ומשני אפטורא קאי. ולא קשיא דרבי יוסי צרבי חנינא אדרבי יוסי צר' חנינא ר' יוסי צר' חנינא למימר אף המקדים לקרות שם לתרומה קודם לציבורים הוי לא תעשה שאין זו מעשה ואינו לוקה: ומאי שנה מימר דלקי. כדקאמרת לעיל ג.] חוץ מנשבע ומימר: [ב] **אילנתא משום דציבורו**. דקאמר זו

תחת זו עושה מעשה דמעיקרא חולין והשתא קדש: ה"ג **מקדים תרומה לצבורים נמי דציבורו עושה מעשה**. שקורא עליה שם ומצינא לקדושת תרומה: לאו שניתק לעשה. ללא דכתיב (שמות כב) מלאתך ודמעך לא תאחר (ט) עשה דכתיב (במדבר יח) מכל מעשרותיכס י' תרימו ודרש'י ליה בעלמא וצדק שמעמלא דלקמן (דף ה:) למעשר שהקדימו בכרי דעבר על לאו דלא תאחר שהקדים מעשר לתרומה ולא נתקיה ללאוי ממלקות והעמידו צחור ומפריש ואע"ג דלא סמיך אהסדריטו חשיב ליה לאו שניתק לעשה ואהכי לא לקי: ורבי מימר דהוי לאו שניתק לעשה. לאו דכתיב (ויקרא כ) לא יחליפנו עשה ואם המר מימר: פרי לאו ועשה. לא יחליפנו ולא מימר ואהכי סופג את הארבעים: ורבי אונם. מאנס בצולה עזו דהכי כתיב עשנינה (דברים כב) לא יוכל לשלחה: וחד עשה. דכתיב (שם) ולו מהיה לאשה: אם ישראל הוא מחזיר. משום דבעמוד והחזר קאי ואפשר ליה לקיומי מריווייהו עשה ולא תעשה דאפשר צחורה אכל כהן דלאו צעמוד והחזר קאי משום דאינו נושא גרושתו ודאי לוקה משום לא יוכל לשלחה כל ימינו דלא אתי עשה ועקר לא תעשה למרש שאין לוקין דודאי לוקין וקשיא למאן דלמר דלאו שניתק לעשה אין לוקין: ה"ג שאני כהניס דעעמא אחרינא נינהו דרבי כהן קרא קדושא. דכתיב ויקראם כן] אמור אל הכהנים לנפש לא יטמא וכיון דחמיר קדושתיהו חממיר עלייהו טפי מישראל דלינקי אפי' אלאו שניתק לעשה אע"ג דישראלל לא לקי: יט] וז"ל משני ו)

כי פריך והרי מימר שאני התם דאהכי לוקה משום דהוי מימר לאו שזיה ככל דכולי עלמא אסירי יט להמיר ופריך והרי אונם כי' דהשתא לא הוי לאו ידידה דלא יוכל לשלחה שזיה ככל אלא שגירש שאלם ישראל וחד עשה ואם המר ימיר: אונם דחד לאו דאי עשה הוא. עשה וכל דאדרבי לאשח. לא דרבינו אל ויכל לשלחה: ואם כהן הוא יתקרב. קרא עבר על לאו לא יוכל לשלחה: ואינו מחזיר. דאסור בגרושה אלאמא דלא מהני ליה עשה לבחן דלא לילקי: משום הכי לא דרבינו ברו רחמנא כהניס קדושתא יתירתא. הא בעלמא לא תעשה שניתק לעשה את לקי: י"א שאני מימר משום הכי לא מבטיל עשה ללאו. דהוה ליה לאו ששוה בכל דהכל אסורין להמיר לבתחילה ועשה דידיה ואם המר ימיר אינו שזיה ככל דליתיה בצבור וסומפין דאין עושית תמורה אפילו דיעבד הילכך לא אלים עשה לאפקין מן לאו ששוה בכל: ודרי אונם. דלאו דליה אינו שזיה ככל דליתיה בבתינס דלא אמרינן גבי כהן לא יוכל לשלחה ואם גירשה לא ימיר בעמוד והחזיר קאי כמו שחייב ישראל אלא תאחר גירשה שוב אינו מחזירה ועשה דידיה ולו תהיה לאשה תחת אשר ענה שזיה ככל אפילו בבתינס ואפילו הכי לא אלים עשה לאפקין ממלקות לבחן. א"ל כהניס עבא אחרינא נינהו הילכך תאחר עלייהו דלקי לגבי ישראל דהאי לאו ששוה בכל ועשה ששוה בכל אינו עשה

גרסה יטו והדר מצי לקיומי לעלא אכל כהן שגירש אינו מחזיר ולא אפשר לקיומי ללאו ואפילו הכי לקי כהן דקמתי לוקה ואינו מחזיר ואמאי נימא כיון דריע לאו ידידה דלא שזיה ככל לא לילקין הך כהן דליעקריה הך עשה דאליס כולי האי דשזיה ככל ומשני כהניס יט טעמא אחרינא נינהו ואהכי נחמיר כהן דלילקי אע"ג דלא הוי לאו שזיה ככל אכל גבי ישראל דלאו ועשה שזיה ככל כלומר צכולה ישראל דכולן קיימי צעמוד והחזר הלכך לא לקי דהוי לאו שניתק לעשה: יטסן עשה. והנותר ממנו מחזיר לא תעשה והוי לאו שניתק לעשה: לא שאין זו מעשה. דכשאוה תמזיור לא קעביד שום מעשה: ורבי יעקב דלמר לא מן השם הוא או כי' האי והנותר ממנו מאי עביד ליה הואיל ולא איצטעי ליה לדידיה ללאו הניתק לעשה: לנדפסן. צמקסת פסחים צפ' כיצד לוילין (דף פג.). ישרפו צט"ו. ולא צט"ו דיו"ט הוי ואין שורפין קדשים ביו"ט: מה טעם אמר קרא והנותר ממנו וגו' צקר שני. דהיינו צ"ז דהכי ששמע קרא ולא תומירו ממנו עד צקר דהיינו עד צקר של צ"ו ואי נותר ממנו עד אידך צקר כזאש תשרופו דהיינו יוס ט"ו שהוא חולין של מועד: לא פעציה. לא תעשה: מהני. דמה שעשה עשוי הואיל ולקי: לא מהני. דמפרסת לקמן: הכי גרסינן והאי דלקי דעבר כו': הא

ומפיק מיד לאו ולא קאי אלא מחזיר ואינו לוקה משום דהכתוב נתקו לעשה וכדר' אבין: העצמות והחזיר. של פסח: בט"ו לפי שאין שרפה דרוח לא את השבת ולא את היי"ט: ואמר חזקיה כו': אי עביד מהני. כלומר אע"פ שעבר מה שעשה עשוי דאי לא מהני לא עשה כלום אמאי לקי:

[א] אפילו לא האב מכלל עשה דהכי מוכח בסמוך דפריך מכל חלבו. תוס'. ע'י בהשפוטו בסוף המסכת: **רבא אמר דא מהני מירי**. גליון און להקשות תורש בשור ובחמור ליתסר לרובא כיון דלא מהני, דמדאסר כלאי הכרם מכלל דבורעיה שרו: תוס' ז"ח וב' לאו הניתק לעשה

אפילו וכו'. עיין בהשפוטו בסוף המסכת: שם אילאו דלא תאחר. עיין בהשפוטות בסוף המסכת: תוס' ד"ח **בתנא'** וכו' **דאוי שאין זו מעשה**. ע'י בהשפוטו בסוף המסכת: תוס' ד"ח רבי' יעקב וכו'. ליכתביה במקום אחר א"י לא ליכתביה כלל דשפוטו דכתיב ברוך שריפהו משרפת את הנותר באש (שמות כט ספוק לד) ומשני להכי סמיך והנותר אצל רל תחזירו כתבתי לטמון בקר בקר לומר שאין שורפין קדשים ביו"ט: תוס' ד"ח רבא וכו' וי"ץ ודא ברע. ודיל גלילין וי"ל דלא מהני ר"ל תהי דמחעבדי ממילא ומוט שנפל מאילוי שרש ע"כ: תוס' ד"ח רבא וכו' אפילו נעשה בידים. ואי' תורש בשור וחמור ליתסר החרישה א) וי"ל מדגלי רחמנא בכלאי הכרם דאסירי ש"מ דשרא כלאים מותרים: תוס':

מסורת הש"ס

[א] ע"י מוס' וצחסי קרי' ע"ג ד"ה אלהם. ש"מ, ט) מכות טו. [לנקמן ג.] א) כענין ז' צימות ה' ושי"ן, ד) סנהדרין סג. פסחים פד. חולין פכ. גל. קמא: מכות ד: טו. שביעות ג: ג.) [ע"י פסחים דף פ"ד ע"א, ש"מ, ו) פסחים פג., ח) שבת כד: ע"ש קלג. ע"ש ט) [פסחים פ"ה ה"ד. (רכ"ט)], ו) [ע"י ע"י מוס' פסחים סג. ד"ה השומטן, ט) ופ' כבודות ל"ד ע"י. ש"מ, ט] וע' מוס' חולין קטו. ד"ה כל שמתבחי לך, ט) [ע' חולין קט"ו ע"א וכת' שם ד"ה כל שמתבחי. ט) וז' מהרש"ט]],

תורה אור השלם

1. מכל מתנתיכים תרימו את כל תרומות יי' מכל חלבו את מקדשך מקננו: במדבר יח כט 2. ואל תחזירו מקננו עד בקר ודבחר מקננו עד בקר כאש תשרפו: שמות יב י

הגהות הב"ח

הגהות הב"ח

[א] רש"י ד"ה ומשני וכו' אדר' יוסי צר מנינא דתיק' מ"ל אין לוקין וקאמי ר' יוסי: (ט) ד"ה לאו שניתק וכו' לא תחלך ניתק לעשה: (א) ד"ה ל"א משני. י"ב גירסא תחתיה היה רש"י וז"ל כמו שמוצא בנש"י:

גליון הש"ס

גליון הש"ס

גב' רבא אמר לא מהני. ע"י וצחסי ד' קיד ע"צ מוס' ד"ה היתר:

הגהות הגר"א

[א] גמ' אפטורא כו'. סי' אע"ג ד"ס זו מעשה דציבורי סי': [ב] רש"י ד"ה אילמא. אילמא: י"ב: [ג] ד"ה ל"א משני כו'. אמי ליטל לשלחו: [ד] תור"ה כמנאי. דלא הניתק לעשה. דמאן ודאי הוי נעמק לעשה ולא שייך לטויחא דלעיל:

רבינו גרשום

רבינו גרשום

לא כי איתבר דר' יוסי ב' תנינא אפטורא קאמי. אאין לוקין. והכי קאמר כו'. נתקין אעשה. דכתי' מכל מעשרותיכס תרימו לומר שאין לוקין עליו אם הקדים וקאמר לא דאח שפעתא. ודמשום הכי לא לקי דהכתוב נתקו לעשה: תרי דאוי. לא להילפסו ולא מיר: וחד עשה ואם המר ימיר: אונם דחד לאו דאי עשה הוא. עשה וכל דאדרבי לאשח. לא דרבינו אל ויכל לשלחה: ואם כהן הוא יתקרב. קרא עבר על לאו לא יוכל לשלחה: ואינו מחזיר. דאסור בגרושה אלאמא דלא מהני ליה עשה לבחן דלא לילקי: משום הכי לא דרבינו ברו רחמנא כהניס קדושתא יתירתא. הא בעלמא לא תעשה שניתק לעשה את לקי: י"א שאני מימר משום הכי לא מבטיל עשה ללאו. דהוה ליה לאו ששוה בכל דהכל אסורין להמיר לבתחילה ועשה דידיה ואם המר ימיר אינו שזיה ככל דליתיה בצבור וסומפין דאין עושית תמורה אפילו דיעבד הילכך לא אלים עשה לאפקין מן לאו ששוה בכל: ודרי אונם. דלאו דליה אינו שזיה ככל דליתיה בבתינס דלא אמרינן גבי כהן לא יוכל לשלחה ואם גירשה לא ימיר בעמוד והחזיר קאי כמו שחייב ישראל אלא תאחר גירשה שוב אינו מחזירה ועשה דידיה ולו תהיה לאשה תחת אשר ענה שזיה ככל אפילו בבתינס ואפילו הכי לא אלים עשה לאפקין ממלקות לבחן. א"ל כהניס עבא אחרינא נינהו הילכך תאחר עלייהו דלקי לגבי ישראל דהאי לאו ששוה בכל ועשה ששוה בכל אינו עשה

ומפיק מיד לאו ולא קאי אלא מחזיר ואינו לוקה משום דהכתוב נתקו לעשה וכדר' אבין: העצמות והחזיר. של פסח: בט"ו לפי שאין שרפה דרוח לא את השבת ולא את היי"ט: ואמר חזקיה כו': אי עביד מהני. כלומר אע"פ שעבר מה שעשה עשוי דאי לא מהני לא עשה כלום אמאי לקי:

[א] אפילו לא האב מכלל עשה דהכי מוכח בסמוך דפריך מכל חלבו. תוס'. ע'י בהשפוטו בסוף המסכת: **רבא אמר דא מהני מירי**. גליון און להקשות תורש בשור ובחמור ליתסר לרובא כיון דלא מהני, דמדאסר כלאי הכרם מכלל דבורעיה שרו: תוס' ז"ח וב' לאו הניתק לעשה

אפילו וכו'. עיין בהשפוטו בסוף המסכת: שם אילאו דלא תאחר. עיין בהשפוטות בסוף המסכת: תוס' ד"ח **בתנא'** וכו' **דאוי שאין זו מעשה**. ע'י בהשפוטו בסוף המסכת: תוס' ד"ח רבי' יעקב וכו'. ליכתביה במקום אחר א"י לא ליכתביה כלל דשפוטו דכתיב ברוך שריפהו משרפת את הנותר באש (שמות כט ספוק לד) ומשני להכי סמיך והנותר אצל רל תחזירו כתבתי לטמון בקר בקר לומר שאין שורפין קדשים ביו"ט: תוס' ד"ח רבא וכו' וי"ץ ודא ברע. ודיל גלילין וי"ל דלא מהני ר"ל תהי דמחעבדי ממילא ומוט שנפל מאילוי שרש ע"כ: תוס' ד"ח רבא וכו' אפילו נעשה בידים. ואי' תורש בשור וחמור ליתסר החרישה א) וי"ל מדגלי רחמנא בכלאי הכרם דאסירי ש"מ דשרא כלאים מותרים: תוס':